

ISMÉTLŐDŐ ZENE A VÉGTELENNEN

BÜNDÖR PÁL

HÁROM LÉPÉS AZ ŐSZ

I

és zsinegre kötött elnehezülő pillantás-erőt
eresztettem el ellenkező irányba
mert október van
azaz november
megszólaltál és párbajt említettél
talán — mondtad
talán minden belelegzés fegyvernem választás
de addigra
addigra én már hej-haj

II

a lassan ritkuló levegőt hasítja
néma madár gyászfekete csőre
elkéssett szavak hullanak
levéltelen bokor fekszik fekete földre
és ösvények sehová nem vezetnek
megkérnélek hát valamire
mert nem lehet
nem lehet ezt tovább kibírni

III

hullámaid szeretné eltitkolni a folyó
kínálja magát a munka
rettentően hosszúra nyúlt ez az ősz

egy létra támasztva irdatlan szürke falhoz
barna fűben heverő rozsdás gyertyatartó
odébb az üres

A TUSSAL KIHÚZOTT NAP,
MINT EGY VIRÁG

én nem vagyok felelős semmiért
te nem vagy felelős semmiért
ő nem felelős semmiért

ó
ó
ó

Fekete könnyeim felszívta a nap.

Két pont.

Kemény szorítás; remény és belenyugvás.
Egy rekedt hang, a változhatatlan remegése;
emlékezetesen fáradt éjszakák.
Aztán az alkonyat:
ketrecbe zárt vad köröző léptei.
Nincs indulás.
Állandó lemaradás saját magunktól.

Az árnyalt tájékozatlanság
ismétlődő zenéje,
lassú tánclépések küszködése.

Két fekete pont.

Nem történik semmi, hangtalan harangok
konganak, a tussal kihúzott nap,
mint egy virág.

Két súlyos pont.

Érzéktelenség.

AH, A STRUCC

ah
a strucc
ah
elrejtőzött
ah
verssorokba dugta fejét

áhitat és merészség:
összeférhetetlen kettősség

ah ah ah — ha ha ha

ÓLOMPONT A VÉGTELENNEN

Kinyíló ablakok a sötétnek peremére,
ahol a magból csak mag nő, csontok.
Aláhulló sötét. Sikoltozik a távolság.

Kifogyhatatlan szél hamuzza az utat.

Fa-szögeket dobok a mocsár jegére,
az ólomszerű madarak lebuknak.

A vers egyenes vonal.
Szabad kézzel húzott.
Végtelen.

Az elhajló, másfelé mutató fákon
koporsók a szárnytalan bogarak,
kényelmesen vedlenek a falevelek.

Kagylóba zárom otthonom, a füstöt,
és két évet elhagyok magamtól.

1.

Léptemnél hajlik meg a föld.

2.

A gondolatok a feleslegest pontozzák.

3.

A hegycsúcson márványtáblák reccsennek.